

PATRICIA
HIGHSMITH

*TRENDEKİ
YABANCILAR*

ROMAN

3. BASKI

Çeviri: TOMRİS UYAR

♥ can
modern

PATRICIA HIGHSMITH

TRENDEKİ
YABANCILAR

Can Modern

Trendeki Yabancılar, Patricia Highsmith
İngilizce aslından çeviren: Tomris Uyar
Strangers on a Train

© 1993, Diogenes Verlag AG Zürich

© 2001, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin ilk baskısı İngilizce dilinde 1950 yılında yapılmıştır.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Metis, 1991

Can Yayınları'nda 1. basım: 2001

3. basım: Şubat 2021, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editör: Emrah Serdan

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Başak Nur Vanlıoğlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-4858-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750748585

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PATRICIA HIGHSMITH
TRENDEKİ
YABANCILAR

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Tomris Uyar

♥can

Patricia Highsmith'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Ripley Su Altında, 2000

Trendeki Yabancılar, 2001

Yetenekli Bay Ripley, 2001

Ripley Yeraltında, 2016

Ripley'nin Oyunu, 2016

Ripley ve Peşindeki Çocuk, 2016

Köpeğin Fidyesi, 2018

Carol: Tuzun Bedeli, 2018

Kadın Düşmanlığı Üstüne Küçük Öyküler, 2018

Küçük g: Bir Yaz Masalı, 2020

PATRICIA HIGHSMITH, 1921'de Texas'ta doğdu, 1927'de ailesiyle New York'a taşındı. Üniversite eğitimini burada, Barnard Koleji'nde tamamladı. Highsmith, ülkesinin demokratik ideallerine inanırdı ama Amerikan rüyası onu derin bir hayal kırıklığına uğratacaktı. Suç işleme psikolojisini, çift kişilik sorununu işleyerek çarpıcı romanlar kurgulayan Highsmith çok sayıda ödül aldı. İlk romanı *Trendeki Yabancılar*, "Ripley" serisi ve başka yapıtları birçok defa sinemaya uyarlandı. Diğer eserlerinin arasında *Carol*, *Ocak Ayının İki Yüzü*, *Edith'in Güncesi*, *Küçük g: Bir Yaz Masalı* ve *Kadın Düşmanlığı Üstüne Küçük Öyküler* sayılabilir. Highsmith, ömrünün son on iki yılını geçirdiği İsviçre'nin Locarno kentinde 1995'te lösemiden hayata veda etti.

TOMRİS UYAR, 1941'de İstanbul'da doğdu. İstanbul Amerikan Kız Koleji'ni ve İÜ Gazetecilik Enstitüsü'nü bitirdi. *İpek* ve *Bakır* ve *Ödeşmeler* gibi öykü kitaplarında küçük burjuva insanların yaşam biçimlerine yoğunlaştı. *Yürekte Bukağı*'yla 1980'de, *Yaza Yolculuk*'la 1987'de Sait Faik Hikâye Armağanı'nı aldı. Virginia Woolf, Gabriel García Márquez, Juan Rulfo, Lewis Carroll, Kurt Vonnegut Jr., Julio Cortázar, Jorge Luis Borges gibi yazarların yapıtlarını dilimize kazandırdı. 2003'te İstanbul'da öldü.

1

Tren, öfkeli bir zangırtı tutturmuş gidiyordu. Sık aralarla dizilmiş ufak istasyonlarda durması gerektiğinde, bir an sabırsızca bekliyor, sonra yine çayıra dalıyordu. Ama ne kadar yol aldığı belirsizdi. Çayır, ara sıra gelişigüzel silkelenen güneş çalığı bir battaniye gibi şöyle bir dalgalanıyordu, o kadar. Tren hızlandıkça zangırtı da artıyor, göz korkutuyordu.

Guy, gözlerini pencereden ayırdı, kollarına yaslandı.

En iyi olasılıkla Miriam, boşanmayı erteleyecekti. Belki boşanmak istemiyordur, tek istediği para koparmaktır. Bir gün ondan boşanma umudu var mı gerçekten?

Ona duyduğu yoğun nefret, düşüncelerinin akışını sekteye uğratıyordu galiba, New York'ta mantığının gösterdiği çıkış yollarından şimdi çıkmaz sokaklara sapıyordu. Yolun ucunda Miriam dikiliyordu, az ötede, çilli pembe teninden sağlıksız bir ısı saçarak, pencerenin dışındaki şu çayır gibi. Katı ve hain.

Eli sigara paketine gitti, pulman vagonunda sigara içilemeyeceğini onuncu kere anımsadı, yine de bir tane aldı. Kol saatine vurup yuvarladı sigarayı –saat 05.12'ydi, sanki bugün saatin herhangi bir anlamı vardı da– dudaklarının kıyısına ilişti, sonra avucunu kibrite siper ederek yaktı. Parmaklarının arasında kibritin yerini alan sigaranın du-

manını ağır ağır içine çekti. Kahverengi gözleri, sık sık pencerenin dışında uzanan inatçı, büyüleyici toprak parçasına takılıyordu. Gömleğinin kolasız yakası kırışmış, yukarı kaymıştı. Tanın ilk ışıklarının cama çizdiği profilde, çenesine yükselen beyaz gömlek yakasıyla, tepede gür ve kabarık duran, ensesine sıkı sıkı yapıştırılmış siyah saçlarıyla geçen yüzyılın modasını simgeler gibiydi. Saçlarının kabarıklığı, uzun burnunun kemeri, yüzüne şaşmaz bir kararlılık, bir ataklık yüklüyordu, oysa cepheden bakıldığında, kalın, dümdüz kaşlarıyla sert ağız çizgisinden bir durağanlık, bir içe kapanıklık okunuyordu. Üstünde ütüsüz, pamuklu bir pantolon, ince bedenine bol gelen, güneş vurdukça yer yer uçuk morlaşan, koyu renk bir ceket vardı, kıpkırmızı yün boyunbağı gevşekçe bağlanmıştı.

Miriam'ın istemeden çocuk doğuracağını hiç sanmıyordu. Demek ki yeni sevgilisi evlenme kararındaydı. Peki, kendisini neden çağırmıştı Miriam? O gitmeden de boşanabilirdi pekâlâ. Peki mektubun dört gün önce gelişinden bu yana neden aynı sorularla cebelleşiyordu? Miriam'ın yuvarlak elyazısıyla çiziktirdiği dört-beş satırda yalnızca gebe olduğu, kendisini görmek istediği belirtilmişti. Gebelik, boşanmayı güvenceye aldığına göre, diye düşündü, neden sinirlerim bozuk böylesine? Asıl acı veren, benliğinin ta derinlerinde bir yerde, Miriam'ın başka bir erkekten çocuk doğuracağı, oysa bir zamanlar kendisinden doğacak çocuğu aldıracağı gibi bir kıskançlık tohumunun yattığı kuşkusuydu, ya o yüzden sinirliyse? Yoo, belini büken, utançtı kesinlikle, bir zamanlar Miriam gibi bir kadına âşık olmanın utancı. Sigarasını hırsla radyatörün kafesine bastırdı. Ayaklarının dibine yuvarlanan izmariti radyatörün altına doğru tekmeledi.

Artık aydınlık bir gelecek uzanıyordu önünde. Boşanma davası, Florida'da bulduğu iş -çizimlerinin kuruldan geçmemesi söz konusu değildi, bu hafta öğrenecekti

kararı– ve tabii Anne. Anne’le baş başa, geleceğe ilişkin tasarılar yapmaya başlayabilirlerdi artık. En az bir yıldır *böyle* bir şey olsun da özgürlüğüne kavuşsun diye içi gitmemiş miydi? Yüreğinden bir mutluluk fıskırdı birden; kadife koltuğun köşesine yayıldı. Aslında son üç yıldır bekliyordu bugünü. Davayı kendisi de açabilirdi tabii ama gerekli parayı biriktirememişti bir türlü. Bir mimarlık bürosuna girmeden mimarlığa atılmak hiç kolay olmamıştı, hâlâ da değildi ya. Miriam, nafaka istememişti gerçi ama başka yöntemlerle canını sıkmaktan geri kalmamıştı, Metcalf’taki ortak tanıslara aralarından su sızmadığı izlenimini vererek, Guy’ın New York’a işleri ayarlamak için gittiğini, kendisini sonra yanına aldırtacağını söyleyerek falan. Ara sıra mektupla para istemişti, üç-beş kuruş belki, yine de sinir bozucu; çaresiz göndermişti çünkü Miriam için kocasını hedef alan bir dedikodu kampanyasına girişmek öylesine kolay, öylesine olağandı ki; Guy’ın annesi Metcalf’taydı üstelik.

Pas kahverengisi bir takım giymiş, uzun boylu, sarışın bir genç, Guy’ın karşısındaki boş koltuğa çöktü, dostça gülümseyerek köşeye kayd. Guy, onun solgun, cılız yüzüne baktı: Alnının tam ortasında kocaman bir sivilce vardı. Yine pencereye döndü.

Genç adam bir konuşma başlatmakla uyku çekmek arasında bocalıyor gibiydi. Dirseği, pencerenin kenarından habire kayıyordu, kısa kirpikleri her aralandığında kan çanağı gri gözleri Guy’a dikiliyor, yine yumuşacık gülümsüyordu. Çakırkeyifti galiba.

Guy kitabını açtı, yarım sayfa okuduktan sonra dik-kati dağıldı. Tavandaki floresan lambalar yanınca, başını kaldırıp baktı; bakışları, bir koltuğun arkasından sarkan kemikli bir elin tuttuğu yakılmamış puroya, puronun söylenen sözleri pekiştirircesine havaya çizdiği halkalara kayd, sonra da karşısındaki gencin boyunbağındaki ince,

altın zincirde sallanıp duran künyeye. Künyede CAB harfleri vardı, boyunbağı yeşil ipektendi, el boyaması iğrenç, turuncu palmiyelerle donatılmıştı. Kahverengilere bürünmüş gövde sereserpe uzanmıştı şimdi; savunmasız başı öylesine geriye kaykılmıştı ki alnındaki sivilce ya da çıban –her neyse– bir püskürtüyü andırıyordu. Nedenini kestiremese de Guy’a ilginç geliyordu bu yüz; ne genç görünüyordu ne yaşlı, ne zeki ne de sırlısıklam budala; daracık, fırlak alından ince çene kemiğine inerken bir çukurlaşmaya uğruyordu: Dümdüz ağız çizgisinde ama asıl, küçük, şişkin gözkapaklarının altındaki mor torbalarda belirginleşiyordu çöküntü. Teni, genç kız teni gibi pürüzsüz, neredeyse balmumu gibiydi, sanki tepedeki çıbanın püskürtüsünü beslemek uğruna bütün yabancı maddelerden arınmıştı.

Guy, birkaç dakikalığına kitabına döndü. Sözcükler artık anlamlı geliyor, iç sıkıntısını hafifletiyordu. Ama söz konusu Miriam’ken, Platon’un ne yararı dokunabilir sana, diye sordu bir iç ses. Aynı sesi New York’ta da duymuş, yine de kitabı yanına almıştı, lisedeki felsefe dersinden bir metin, belki de Miriam’ın zorunlu kıldığı bu yolculuğun yükünü hafifletecek bir kaçamak keyfi. Penceden bakıp da camda yansısını görünce kıvrık yakasını düzeltti. Yakasını hep Anne düzeltirdi. Ansızın onun yokluğunun getirdiği çaresizliği duydu. Yan döndü, dönerken de uyuklayan gencin bacağına değdi; onun kırpıklarının kırıştığını, aralandığını izledi şaşkınlıkla. Kan çanağı gözler, şişkin gözkapaklarının altından nicedir kendisini gözetlemiş olabilirdi.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Guy.

“Boş ver,” dedi öbürü. Doğruldu, başını iki yana sertçe salladı. “Neredeyiz?”

“Texas’a gelmek üzereyiz.”

Sarışın genç, iç cebinden altın kaplama bir matara çıkardı, kapağını açtı, dostça Guy’a uzattı.

“Sağ olun, istemem,” dedi Guy. Yan sıradaki koltukta oturan, St. Louis’den beri başını örgüsünden kaldırmayan kadın, döndü, mataranın metalik bir sesle boşalmasını izledi.

“Yolculuk nereye?” Gülümseme, ıslak bir yarımaydı şimdi.

“Metcalf’a,” dedi Guy.

“Yaa. Güzel kasabadır Metcalf. İş için mi?” Kızarık gözlerini kırıştırdı.

“Evet.”

“İşiniz?”

Guy, kitabından isteksizce ayırdı bakışlarını. “Mimarlık.”

“Hımm,” diye yarım yamalak bir ilgi belirtisi. “Evmey yapıyorsunuz anlaşılır?”

“Evet.”

“Galiba tanışmadık.” Ayağa kalkmaya davrandı. “Bruno. Charles Anthony Bruno.”

Guy, uzatılan eli şöyle bir sıktı. “Guy Haines.”

“Tanıştığımıza sevindim. New York’ta mı oturuyorsunuz?” Kalın, çatlak seste bir yapaylık vardı, aslında soru sormuyor yalnızca ayılmaya çalışıyordu.

“Evet.”

“Ben Long Island’dayım. Santa Fe’ye kısa bir tatile gidiyorum. Santa Fe’de buldunuz mu hiç?”

Guy, hayır anlamında salladı başını.

“Dinlenmek için birebirdir.” Gülümserken çürük dişleri açığa çıktı. “Orada Kızılderili mimarisi başı çekiyor galiba.”

Kondüktör ara geçitte durdu, biletleri istedi. “Yeriniz burası mı?” dedi Bruno’ya.

Bruno köşesine iyice yerleşti, kaykıldı. “Öbür vagon da, özel kompartıman.”

“Üç numara mı?”

“Galiba. Hıı.”

Kondüktör ilerledi.

“Amma herifler bunlar!” dedi Bruno. Eğildi, alaycı bir gülümsemeye pencereden baktı.

Guy, kitabına döndü ama karşısındakinin kendi can sıkıntısını gidermek için edeceği yerli yersiz laflar, biraz sonra yine bir şey yumurtlayacak duygusu yüzünden dikkatini toparlayamadı. Vagon restorana gitmeyi düşündü ama her nedense yerine çakılı kaldı. Tren yavaşladı. Bruno yine bir şey söyleyeceğe benziyordu; Guy kalktı, sahanlığa doğru yürüyüp tren tam durmadan ıslak toprağa attı kendini.

Gecenin ağırlığını hâlâ taşıyan taze sabah havası, soluğunu kesen bir yastık gibi vurdu yüzüne. Tozlu bir koku, güneşte, kızışmış çakıl, yağ ve kızgın metal kokusu tutmuştu ortalığı. Acıkmıştı, restoranın kapısında dolanıyor, elleri ceplerinde volta atıyor, puslu havayı isteksizce içine çekiyordu. Kırmızı, yeşil, beyaz ışıklı bir yıldız kümesi, usulca güneye kayıyordu gökte. Dün, Anne de geçmiştir buralardan, diye düşündü, Meksika’ya giderken. Onunla gidebilirdi pekâlâ. Metcalf’a kadar kendisine eşlik etmek istemişti Anne. Ona Metcalf’ta bir gece kalmasını, annesiyle tanışmasını önerebilirdi, tabii Miriam olmasa. Ya da Miriam’dan çok, ince eleyip sık dokuyan kendi kişiliği olmasa. Anne’e Miriam’dan söz etmişti, söyleyeceklerinin çoğunu söylemişti ama ikisinin karşı karşıya gelmesine katlanamazdı doğrusu. Tek başına yolculuk etmesinin nedeni, doğru dürüst düşünebilmektir. Peki neler düşünmüştü ki? Düşünmenin ya da mantık yürütmenin ne yararı olabilirdi, Miriam varsa işin içinde?

Kondüktörün sesi yolcuları uyarıyordu, yine de Guy son âna kadar dolaşıp durdu, sonra vagon restoranın arkasındaki vagona atladı.

Sarışın genç, hafifçe yalpalayarak, yarıya kadar içilmiş sigarası ve bıçkın tavrıyla kapıda belirmediğinde, garso-

na siparişini yeni vermişti. Onun var olduğunu unutmuştu bile; kahverengilere bürünmüş gövdesi, tatsız bir anıyı çağrıştırıyordu sanki. Göz göze geldiklerinde, genç adam gülümsedi.

“Treni kaçırdın sandım,” dedi Bruno neşeli bir sesle, koltuğu altına çekerek.

“Kırılmanızı istemem Bay Bruno ama bir süre kafamı dinlemek istiyorum. Bazı şeyleri gözden geçirmem gerekiyor.”

Bruno, parmaklarının ucuna değdi degecek sigarayı söndürdü, boş boş baktı. Dut gibiydi. Yüzü kirli, dağınık görünüyordu. “Benim orada baş başa kafa dinleyebiliriz. Yemek de yiyebiliriz. Ne dersin?”

“Sağ olun ama burada kalsam daha iyi.”

“Ben yine de diretiyorum. Garson!” Bruno el çırdı. “Beyefendinin siparişini üç numaralı özel kompartımana gönderir misiniz, bana da az pişmiş biftekle kızarmış patates ve elma turtası yollar mısınız lütfen? Ayrıca iki viski soda ama çarçabuk.” Guy’a bakıp gülümsedi, o bildik, yumuşak, dalgın gülümseme. “Tamam mı?”

Guy durumu tarttı, sonra kalkıp onun peşine takıldı. Ne fark ederdi ki? Kendiyle boğuşmaktan zaten gına gelmemiş miydi?

Aslında viskiler, bardak ve buz hatırına söylenmişti. Yoksa timsah derisi bir valize dizilmiş dört şişe sarı etiketli viski, küçük kompartımanın tek düzenli birimiydi. Ortada kalan labirentsi alanın dışında her yan, geçit vermeyen bavullarla, çantalarla kaplıydı; üstlerine, spor giysileriyle gereçleri, tenis raketleri, kılıflı bir golf takımı, birkaç fotoğraf makinesi, lüks ambalaj kâğıdına sarılı bir meyve ve şarap sepeti gelişigüzel atılmıştı. Pencere yanındaki koltukta ayın dergileri, çizgi romanlar, kitaplar üst üste yığılı duruyordu. Kırmızı kurdeleyle bağlanmış bir kutu da şekerleme.

“Gören de beni atlet sanacak,” dedi Bruno özür dilmesine.

“Yok canım.” Guy gülümsedi. Oda hoşuna gitmişti, güvenli bir sığınak duygusu veriyordu. Gülerken, gür kaşları gevşemiş, yüzüne bambaşka bir anlam yerleşmişti. Gözleri dış dünyaya bakıyordu artık. Meraklı bir kedi gibi bavulların arasında dolaşıyor, odayı inceliyordu.

“Daha yepyeni. Hiç top görmedi,” dedi Bruno tenis raketini uzatarak. “Bu ıvır zıvırı yanımda taşımamı annem istiyor, beni barlardan uzak tutar diye. Meteliksiz kalırsam rehlin bırakabilirim hiç değilse, bak, orası iyi. Ben yolculukta içmeyi severim. Olayları kızıştırır, değil mi?” Viskiler geldi; Bruno, kendi şişelerinden birinden kadehlere viski katıp sertleştirdi içkileri. “Otursana. Ceketini çıkar.”

Ama ikisi de ne ceket çıkardı ne oturdu. Birbirlerine ne söyleyeceklerini kestiremedikleri birkaç sessizlik ânı acemice geçirildi. Guy, hiç soda katılmamış kadar sert, tepeleme doldurulmuş içkisinden bir yudum aldı, ortalıktaki dağınıklığa göz attı. Ya Bruno’nun ayakları bir tuhaftı ya da pabuçları öyle gösteriyordu. Ufak, açık renk, ham deriden pabuçlar; Bruno’nun ince uzun çene kemiğini andırıyordu burunları. Her nedense eski moda izlenimi uyandıran ayaklar. Bruno da sandığı kadar çelimsiz değilmiş. Uzun bacakları etli, gövdesi toparlakmış.

“Vagon restorana gelmem seni sıkmamıştır umarım,” dedi Bruno sözcükleri tartarak.

“Yok canım.”

“Bir başıma kalmıştım. Anlarsın ya.”

Guy, özel bir kompartımanda tek başına yolculuk etmenin kişiye yalnızlık duygusu verdiği gibi bir şeyler geveledi, o sırada ayağı bir şeye takıldı, az kalsın düşüyordu. Rolleiflex bir fotoğraf makinesinin kayışındaydı bu. Meşin kılıfın bir yanı, derin beyaz bir çizikle boydan boya yarılmıştı. Bruno’nun utangaç bakışını duydu üs-

tünde. Kesindi, sıkılacaktı burada. Neden gelmişti ki? İçinden bir ses, vagon restorana dönmesini söylüyordu. O sırada garson, bir tepsiyle içeri girip sofrayı hazırladı. Kömürde pişmiş etin kokusu Guy'ın keyfini yerine getirdi. Bruno, hesabı ödemekte o kadar diretti ki Guy fazla üstelemedi. Bruno, kocaman bir mantarlı biftek söylemişti. Guy, hamburger yedi.

“Metcalf'ta ne gibi işler yapıyorsun?”

“Hiç,” dedi Guy. “Annem orada oturuyor.”

“Yaa,” dedi Bruno ilgiyle. “Ona mı gidiyorsun? Oralı mısın yoksa?”

“Evet. Orada doğmuşum.”

“Texas'lıya benzemiyorsun pek.” Bruno bifteğiyle patates kızartmasının üstüne bolca ketçap döktü, bir maydonozu sapından tuttu zarifçe, duraladı. “Evine en son ne zaman gitmiştin?”

“İki yıl kadar önce.”

“Baban da orada mı?”

“Babam öldü.”

“Yaa. Annenle anlaşıyor musun bari?”

Guy, anlaştıklarını söyledi. Her ne kadar viski sevmese de tadı hoş geliyordu şimdi, Anne'i anımsattığı için. Ara sıra içtiğinde, viski içerdi Anne. Ona benziyordu bu içki, altından, ıslıl ıslıl, titizlikle hazırlanmış seçkin bir ürün. “Long Island'da nerede oturuyorsun?”

“Great Neck'te.”

Anne, Long Island'ın öte ucundaydı.

“Köpek kulübesi dediğim bir evde,” dedi Bruno. “Çevrede bir kızılılık ormanı var, evdeki herkes kızılılık sopası yemiştir o yüzden, şoföre varıncaya kadar.” İçtenlik dolu bir kahkaha koyverdi, sonra yine tabağına eğildi.

Şu anda Guy ona bakarken yalnızca dar, seyrek saçlı başının tepesini, alındaki iri sivilceyi görüyordu. Da-

ha önce Bruno uyuklarken de sivilceyi görmüş, sonra unutmuştu ama şimdi yeniden dikkatini çekmişti işte; tüyler ürperici bir şeydi, gözünü ondan alamıyordu.

“Neden?” diye sordu.

“Babam yüzünden. Rezil herif. Ben de annemle iyi geçinirim. Birkaç gün sonra Santa Fe’ye gelecek.”

“Ne güzel.”

“Tabii güzel,” dedi Bruno ona karşı çıkarcasına. “Birlikteyken çok eğleniriz biz, çene çalarız, golf oynarız. Birlikte partilere bile gideriz.” Uta’nla karışık bir böbürlenmeyle güldü, birdenbire acemi bir yeniyetmeye dönmüştü. “Sence bir gariplik var mı bunda?”

“Yoo,” dedi Guy.

“Kendi paramı harcayacak duruma bir gelebilsem. Bu yıl düzenli bir gelirim olacaktı sözüm ona, ama babam bırakmıyor. El koyuyor. İnanmazsın belki de, okuldayken elime kalan paradan –hem bütün harcamalarım çıktıktan sonra– daha az tutuyor şimdiki harçlığım. Arada sırada annemden yüz dolar istiyorum.” Boş verircesine gülümsedi.

“Hesabı benim ödememe izin verseydin keşke.”

“Yok o kadar da değil!” diye karşı çıktı Bruno. “Benim demek istediğim, insanı öz babasının soyması, yenilir yutulur gibi değil. Para onun olsa neyse, annemin ailesinin.” Guy’dan bir yorum bekledi.

“Annen bir şey demiyor mu?”

“Babam ben bebekken el koymuş hissem!” diye bağırdı Bruno çatlak bir sesle.

“Yaa.” Guy, Bruno’nun kaç kişiye yemek ısmarlayıp aynı baba hikâyesini anlattığını düşündü. “Neden öyle yapmış sence?”

Bruno, hiçbir şey anlamadığını belirtircesine iki yana açtı ellerini, sonra hemen cebine soktu. “Rezil herif demiştim, di mi? Önüne geleni soyar, becerebilirse. Çalışmayacağımı düşündüğü için vermeyecekmiş paramı

ama o da yalan. Annemle benim yine de çok eğlendiğimiz farkında. Keyfimizi bozmak için aramıza girmenin yollarını araştırıyor.”

Guy, onu annesiyle birlikte gözlerinin önüne getirebiliyordu, Long Island sosyetesinden, kat kat rimel süren, oğlu gibi avam muhabbetinden hoşlanan genççe bir kadın. “Hangi okuldansın?” “Harvard. İkinci sınıftan terk. İçki-kumar.” Daracık omuzlarını silkti. “Sana benzemiyorum, di mi? Peki canım, serseriysek serseriyiz, n’olacak yani?” Bardaklara viski doldurdu yine.

“Kim demiş serserisin diye?”

“Babam diyor. Senin gibi derli toplu, sessiz sakin bir oğlu olsaydı, herkes mutlu yaşayıp giderdi.”

“Derli toplu olduğumu nerden çıkarıyorsun?”

“Ciddi adamsın, bir meslek seçmişsin. Mimarlık gibi. Benim canım çalışmak istemez pek. Çalışmak zorunda değilim, anladın mı? Ne yazarım ne ressam ne müzisyen. Kişi çalışmak zorunda değilse, neden çalışsın ki? Ülser olmanın daha kolay yolları var. Babam da ülser. Hay Allah! Hâlâ kendisinin kurduğu madenî eşya şirketine gireceğimi umuyor. Ona iş çevirmenin, yasallaşmış soygun olduğunu söylüyorum, tıpkı evliliğin yasallaşmış zina olması gibi. Haksız mıyım?”

Guy, buruk bir bakışla süzdü onu, çatalındaki kızarmış patatese tuz serpti. Yavaş yavaş yiyor, yemeğin tadını çıkarıyordu, hatta Bruno’dan da hoşlanıyordu gitgide, uzak bir sahnede oynanan bir oyundan hoşlanır gibi. Aslında akli fikri Anne’deydi. Bazı zamanlar, Anne’le ilgili silik, ama sürekli düşü, iç dünyasına ancak sivri parçacıklar, rastlantısal imgelerle –sözgelimi Rolleiflex’in kılıfındaki çizik, Bruno’nun önündeki tereyağ yuvarına bastırıldığı uzun sigara, onun şu anda anlattığı olayda hole fırlatılmış baba fotoğrafının kırık camı gibi imgelerle– sızabilen dış dünyadan daha gerçek görünüyordu.

Buluşa bak! Birbirimizin cinayetini işleyeceğiz, anladın mı? Ben senin karını öldüreceğim, sen de benim babamı! Biz trende karşılaştık, tamam mı? Birbirimizi tanıdığımızı kimse bilmiyor! Cinayet ânında başka yerlerdeyiz! Anladın mı?

Kendinizi hiç beklemezken kötülüğün cisim bulmuş haliyle aynı kompartımanda bulabilirsiniz. Guy Haines, laf olsun diye karısı konusunda içini döktüğü Charles Anthony Bruno'dan sadistçe bir teklif alır: Katil olmak! Ama öldürecekleri kişileri değıştokuş edecekler ve kusursuz cinayeti işlemiş olacaktadırlar. Tren yolculuğu sona erer ama iki adamın uğursuz anlaşması tek taraflı da olsa imzalanmıştır; Bruno'nun kendi üzerine düşen cinayeti işlemesiyle, Haines kendini bir kâbusun ortasında bulacaktır.

1951 tarihli ilk romanında Highsmith, kendini iyi insan olarak tarif edebilecek sıradan kimselerin bile bir dizi olay sonucu en feci suçları işleyebildiği bir dünya yaratıyor. Ünlü yönetmen Hitchcock'un aynı isimli filme uyarladığı *Trendeki Yabancılar*, psikolojik gerilimin mihenk taşı.

#psikolojikgerilim #iyilikvekötülük #polisiye #cinayet #kültroman
#izlenebilirkitaplar

 can

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4858-5

9 789750 748585